

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกกำลังวิวัฒนาการก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะสภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปมาก จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 จนถึงปัจจุบัน ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้มีการกำหนดเป้าหมายของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้เป็นประเด็นหลักในการพัฒนาประเทศ (สิทธิโชค วราณสันติกุล, 2538) เป็นผลทำให้งานอาชีพยังมีเพิ่มขึ้นมากมายหลายสาขา "ปัจจัยอย่างหนึ่งที่จะช่วยปูพื้นฐานให้ประชาชนก้าวไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ได้แก่ การตัดสินใจศึกษาวิชาชีพที่ตนมีใจรักและถนัด ตั้งแต่วัยอยู่ในวัยศึกษา มีผลทำให้สภาพของการศึกษาเปลี่ยนแปลงไปตามความจำเป็น และความต้องการของสังคมและเศรษฐกิจ หลักสูตรการเรียนการสอนได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะออกไปประกอบอาชีพต่าง ๆ จากแนวโน้มในปัจจุบันและอนาคต ความต้องการของสังคมปัจจุบันมุ่งเน้นถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพของบุคคลมากขึ้น ภาครัฐบาลมีการส่งเสริมให้ประชาชนเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ด้านเอกชนมีการดำเนินการด้านธุรกิจกีฬาเพื่อสนองความต้องการของคนในสังคมปัจจุบัน สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเข้าสู่วิชาชีพที่ขยายตัว และเปลี่ยนแปลงไปในสังคมปัจจุบัน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้มองเห็นความสำคัญในเรื่องนี้จึงได้พิจารณาเปิดสอนหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาพลศึกษา พ.ศ. 2536 โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเน้นให้หลักสูตรมีความทันสมัย มีความเหมาะสม สอดคล้องและสนองต่อความต้องการของนักเรียน ตามหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533

2. เพื่อให้หลักสูตรสอดคล้องเป็นไปในทิศทาง การเปลี่ยนแปลงการพัฒนาของประเทศในยุคของความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเน้นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กีฬาและธุรกิจกีฬา

3. เพื่อมุ่งให้นักศึกษาได้ศึกษาปรัชญาและแนวคิดทางวิชาชีพพลศึกษาสมัยใหม่ที่จะสามารถประกอบอาชีพทั้งสถานะผู้สอนในสถาบันของรัฐและเอกชน ตลอดจนการทำงานทางธุรกิจกีฬาหรือพลศึกษาให้กับภาคเอกชน

โดยหลักสูตรมี 2 แผนคือ (1) แผน ก. พลศึกษากับวิทยาศาสตร์สุขภาพ (2) แผน ข. พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา

สำหรับแผน ข. พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพทั้งสถานะผู้สอนพลศึกษาในสถาบันของรัฐและเอกชน ตลอดจนการทำงานทางธุรกิจกีฬาหรือพลศึกษาให้กับภาคเอกชน รวมทั้งการมีศักยภาพที่พร้อมจะประกอบอาชีพอิสระที่เกี่ยวข้องกับงานด้านพลศึกษาและธุรกิจกีฬา (หลักสูตรศึกษาศาสตร สาขาพลศึกษา พ.ศ.2536 ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น)

จากการสำรวจพบว่า หลักสูตรแผน ข. ที่กล่าวข้างต้น เป็นหลักสูตรสาขาใหม่ทางพลศึกษา ซึ่งเปิดสอนเพียงแห่งเดียวในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษานักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรดังกล่าวและนักศึกษารุ่นแรกจะจบการศึกษา ในปี 2539

Roe (1996 อ้างถึงใน วรวิทย์, 2536) ได้ให้ทัศนะว่า การมีอาชีพเป็นวิถีทางที่จะได้มาซึ่งคำตอบแทนที่เพียงพอต่อความต้องการของการดำเนินชีวิต ฉะนั้น การที่จะเลือกอาชีพใดนั้น ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ของผู้เลือก Ginzberg (1996) กล่าวว่า บุคคลถ้าเลือกอาชีพตามองค์ประกอบที่แตกต่างกันออกไป การตัดสินใจเลือกอาชีพใดอาชีพหนึ่งมีผลต่อตนเองและสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ ดังนั้น การเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถ ความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการทำงานในอนาคต

Holtzman (1965) ได้ทำการศึกษาพบว่า นิสัยและทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก (Positive) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ หากมีนิสัยและทัศนคติ ที่ดีในการเรียนจะมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาเท่ากัน ถ้ามีทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันด้วย

Anastasi (1961) ให้ข้อคิดเห็นว่า การศึกษามีได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเกี่ยวข้องกับความถนัดทางการเรียนของแต่ละบุคคลรวมทั้งองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของนักจิตวิทยาและนักการศึกษาที่กล่าวไว้ว่า มีองค์ประกอบหลายประการที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนคือ องค์ประกอบ

ทางเชาว์ปัญญา (Intellectual Factors) หรือลักษณะที่เรียกว่า ลักษณะทางบุคลิกภาพ (Personality Characteristics) เป็นต้นว่าความสนใจความพึงพอใจ ทักษะสติ ความวิตกกังวล แรงจูงใจ การปรับตัว ฯลฯ ดังที่ Brodie (1964) ได้ศึกษานักเรียน 505 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มพบว่า กลุ่มที่มีความพึงพอใจต่อโรงเรียน ประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะด้านวิชาการมากกว่ากลุ่มที่ไม่พึงพอใจต่อโรงเรียน

สุเทพ เมฆไธสง (2527) ได้สรุปงานวิจัยว่า ทักษะสติต่อวิชาพลศึกษานั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนวิชาพลศึกษา เพราะมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ไม่ว่าจะจำแนกตามเพศ ชั้นปี หรือภูมิภาคที่ตั้งของวิทยาลัย

Mitchell (1982) อธิบายว่า ความพึงพอใจก่อให้เกิดประสิทธิผล (effectiveness) เพราะความพึงพอใจเป็นการเพิ่มขวัญและเพิ่มผลผลิตซึ่งตรงกับแนวคิดทฤษฎีของ Herzberg (Hersey and Blanchard, 1982) เชื่อว่า ผู้ปฏิบัติงานจะปฏิบัติงานให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพ ย่อมขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานมีความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น ในทำนองเดียวกันการบริหารการศึกษาที่ดีควรให้ได้ทั้งผลการเรียนและความพึงพอใจในการเรียน ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนควรจะต้องมีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน เพื่อให้การผลิตบัณฑิตบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

จากแนวคิดและผลงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทักษะสติ และความพึงพอใจในวิชาชีพ เป็นองค์ประกอบสำคัญและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก และเนื่องจากความพึงพอใจในวิชาชีพเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและแก้ไขปรับปรุงให้มีมากขึ้นได้ ผู้วิจัยเห็นว่า ความพึงพอใจในวิชาชีพที่เลือกมีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก หากนักศึกษามีความพึงพอใจ และยอมรับวัตถุประสงค์ และคุณค่าของวิชาชีพแล้ว ย่อมก่อให้เกิดแรงจูงใจ กำลังใจ ความขยัน ความเอาใจใส่ และความตั้งใจเรียนให้เกิดประสิทธิภาพ และทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

คุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวบุคคลเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้นอกจากความพึงพอใจแล้วจึงมีปัจจัยภายในที่น่าจะมีส่วนกระตุ้นให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงอีก เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นคุณลักษณะของความเป็นพลเมืองดี ผู้ที่มีพฤติกรรมของพลเมืองดี เช่น มีพฤติกรรมซื่อสัตย์ มีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นผู้ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบ

ของกฎหมายบ้านเมือง และเป็นผู้ที่ไม่ประพฤติดังกฎระเบียบของสังคม ตลอดจนมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ จะเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2528) บุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนี้ จะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง สามารถควบคุมตนเองได้ จึงสามารถดเว้นการกระทำที่จะทำให้ตนเองและผู้อื่นหรือส่วนรวมเดือดร้อน (เพ็ญแข ประจักษ์ปัจจนิก, 2527) นอกจากนี้ ลักษณะมุ่งอนาคตยังเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนาคตกับสมรรถภาพทางการเรียน มีผลทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง สามารถดำเนินชีวิต และเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมอันซับซ้อน ซึ่งนับวันจะเพิ่มมากขึ้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับตัวได้ดี (นาคยา บิลันธนานนท์, 2526)

จรรยา สุวรรณทัต (2531) กล่าวว่า ลักษณะการมุ่งอนาคตเป็นลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกล ที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษย์ชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ การส่งเสริมและพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตจะช่วยให้บุคคล โดยเฉพาะเยาวชนเกิดแรงจูงใจที่จะแสวงหาคุณค่า เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตให้มีความสามารถมองไปในอนาคต มีจุดมุ่งหวังที่จะสร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น สังคมไทยก็จะมีประชากรที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต โดยเฉพาะวัยรุ่นหรือเยาวชนกำลังอยู่ในระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทุก ๆ ด้าน ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เพื่อรับสถานการณ์ใหม่ของการเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นสามารถสร้างมโนภาพแห่งตนซึ่งช่วยให้เขาได้ใช้ความสามารถใหม่ ๆ ในการมองโลกจากแง่คิดของคนอื่น ไม่ใช่จากแง่คิดของตนคนเดียวเหมือนเมื่อยังเป็นเด็กเล็กอยู่ (จรรยา สุวรรณทัต, 2531) การที่มโนภาพแห่งตนและความคาดหวังในชีวิต เป็นงานหรือภารกิจสำหรับชีวิตในวัยนี้และงานที่สำคัญที่สุดของวัยรุ่นคือ การมีเป้าหมายระยะยาว ซึ่งถือว่าเป็นแรงจูงใจภายในที่ช่วยให้บุคคลมุ่งไปสู่เป้าหมายสำคัญ เช่น บุคคลพยายามศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้ได้ปริญญาหรือบุคคลใช้เวลาหลายปีเพื่อที่จะเป็นศิลปินหรือนักประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นต้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่นนั่นเอง (Hall and Gardner, 1967 อ้างถึงใน นวลละออ สุภาพผล, 2526)

บุญรบ คีตติ์มณี (2532) ได้มองเห็นความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและกล่าวว่า การมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดี ป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ การมุ่ง

อนาคตเกิดจากการสะสมผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ตั้งแต่อดีตของบุคคล การที่บุคคลมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะส่งผลให้บุคคลทำงานอย่างขยันขันแข็งในปัจจุบันเพื่อที่จะรอรับผลที่ดีในอนาคต

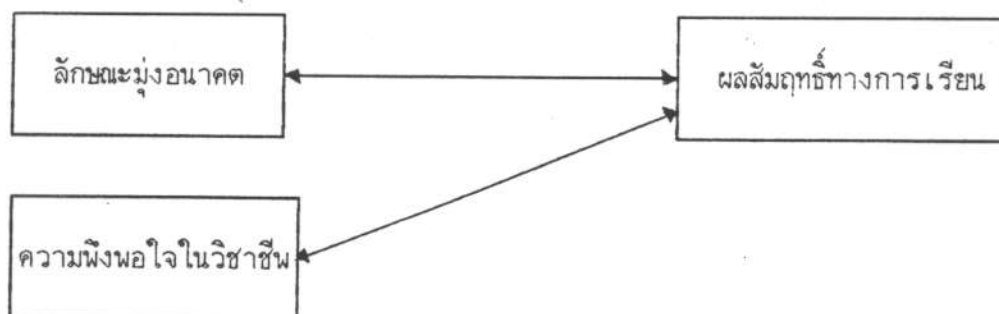
จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพของนักศึกษา โดยผู้วิจัยจะศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตตามแนวคิดของ บลูมเบิร์ก คักคัมป์ และศึกษาความพึงพอใจในวิชาชีพตามแนวทฤษฎี Herzberg (1959)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา และเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

สมมติฐานของการวิจัย

- 1) ลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจไว้ในวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี

2) นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 จะมีลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา หลักสูตรใหม่ พ.ศ.2536

2) ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตตามแนวคิดของ บุญรับ คักดีมณี (2532) และความพึงพอใจในวิชาชีพ ตามแนวทฤษฎีของ Herzberg (1959) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงปลายปีการศึกษาของระดับชั้นนั้น ๆ

ข้อจำกัดของการวิจัย

นักศึกษาที่นำมาศึกษาเป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา ซึ่งปัจจุบันมีการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาแห่งเดียวในประเทศไทย คือมหาวิทยาลัยขอนแก่น จึงทำให้จำนวนประชากรที่ศึกษามีน้อย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพเป็นจิตลักษณะที่สามารถวัดได้ โดยให้ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกโดยการเขียนตอบ
2. คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาแต่ละคนเป็นตัวแทนที่ดีสำหรับชี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและถือว่าเป็นมาตรฐานเดียวกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ลักษณะมุ่งอนาคต (Future Orientation) หมายถึง ลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของนักศึกษาซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถคาดการณ์ไกล มีการวางแผนปฏิบัติ เพื่อรับผลที่ดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเหมาะสมและถูกกฎเกณฑ์ทางกฎหมายและหลักพุทธศาสนา สามารถวัดได้โดยแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของ จิตนา บิลมาศ และคนอื่น ๆ (2529)

ได้สร้างขึ้นและ บุณริบ คัคคัมณี (2532) ได้พัฒนามาใช้ ซึ่งเป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 10 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนสูงจากแบบวัดนี้ แสดงว่าเป็นบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก และบุคคลที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ผู้ตอบจะได้คะแนนอยู่ระหว่าง 10-60 คะแนน

2. ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกนึกคิดในทางอารมณ์ที่ติดต่อกับสถานการณ์หรือสิ่งใด ๆ ที่สนองความต้องการไปในทางที่ชอบ ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะที่อยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใกล้สิ่งนั้น ๆ

3. วิชาชีพหมายถึง สาขาวิชาที่มีมาตรฐานการศึกษา เป็นการศึกษาทางวิชาการขั้นสูง ที่สามารถประกอบเป็นวิชาชีพที่มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง

4. ความพึงพอใจในวิชาชีพ (Professional Satisfaction) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักศึกษาที่พึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา โดยรู้สึกว่าวิชาชีพที่เรียนเป็นวิชาที่มีคุณค่าและสามารถประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จได้ในอนาคต

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตั้งแต่ภาคเรียนแรกที่เข้าศึกษาจนถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4

6. นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬาหมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ที่ได้ศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตรแผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา) และมีสถานภาพเป็นนักศึกษาในขณะทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้

7. สาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬาหมายถึง สาขาวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (หลักสูตรใหม่ 2536) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตรแผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ข้อมูลที่ได้ศึกษาวิจัย ทำให้ทราบถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและความพึงพอใจในวิชาชีพ ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงเนื้อหาและจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

2. ข้อมูลที่ได้รับจากการทำวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องดังกล่าวกับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาชีพอื่นต่อไป